

Т. Момзен пише: „По отношение на... световния летопис нещата са още по-зле... Развитието на археологията ни вдъхна надеждата, че традиционната история ще бъде проверена с документи и други сигурни източници; но надеждата ни не се оправда. Колкото повече и по-задълбочени станаха изследванията, толкова по-отчетливо изпъкнаха трудностите при написването на критична история на Рим“ [539], с. 512.

Нещо повече – „ЛЪЖАТА В ЦИФРОВИТЕ ДАННИ – продължава Момзен, – при него (Валерий Анциат – А. Ф.) е внедрена систематично чак до съвременния исторически период... Той (Александър Полихистор – А. Ф.) показва как да поставим в хронологичната верига недостигащите 500 години между падането на Троя и възникването на Рим (тук ще напомним, че по-горе посочихме данните от друга, различна от приетата днес Скалигрова хронологична версия, според която Троя е паднала непосредствено преди основаването на Рим, а не 500 години преди това, вж. [579], с. 23–24 – А. Ф.)... като запълва тази междина с един от онези безсмислени преписи на царе, толкова използвани, за съжаление, от египетските и гръцките летописци; всички данни показват, че именно той е докарал на бял свят царете Авентин и Тиберин, както и албанския род на Силвиите, а по-късно потомците не пропускат да ги снабдят със собствени имена, определени срокове на царуване и за по-голяма нагледност – с портрети“ [539], с. 513–514. Преглед на тази критика вж. и при Б. Низе [579], с. 4–6.

Теодор Момзен не е единственият учен, който предлага ревизия на най-важните дати от „античността“.

Улtrasкептичната (както я наричат по-късно историците) гледна точка, която подлага на съмнение верността на хронологията на „царския Рим“ и цялата достоверност на нашите знания за първите пет века (!) от римската история, е разгледана подробно в [92], [498]. За трудностите при съгласуването на римските документи със Скалигеровата хронология вж. [1481].

Историкът Н. Радциг пише: „Работата е там, че римските летописи не са стигнали до нас, затова трябва да правим всичките си предположения въз основа на написаното от римските историци аналести. Но и тук... се сблъскваме с големи трудности, най-вече с това, че и анализите са в твърде лош вид [719], с. 23. Загинали са Великите анали [512], с. 6–7.

Смята се, че в римските фасти са водени хронологични записи, по години, за всички длъжностни лица в античния Рим. По принцип, тези таблици биха могли да са „скелетът“ на хронологията.

Но историкът Г. Мартинов съобщава „Как да съгласуваме с това ПОСТОЯННИТЕ РАЗНОГЛАСИЯ, срещани при Ливий на всяка крачка в имената на консулите? Нещо повече – често пъти те са пропуснати и въобще